

Sygn. akt II CSK 253/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J.R.

przeciwko R.S. i T.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...]/17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód J.R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 listopada 2017 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 maja 2017 r. wydanego w sprawie o zapłatę przeciwko R.S. i T.S.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na odstępianie przez Sąd drugiej instancji od utrwalonej linii orzeczniczej dotyczącej zakresu rozpoznania sprawy po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego. W dalszej kolejności skarżący wskazał, że w ramach tego samego zagadnienia występują rozbieżności w orzecznictwie.

Oceniając na etapie „przedsądu” wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy uwzględnić, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na

przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Analiza skargi kasacyjnej wskazuje, że nie zawiera ona argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd drugiej instancji poddał ocenie roszczenia wynikające z zobowiązania objętego zabezpieczeniem wekslowym.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego nie ma też rozbieżności co do tego, że przeniesienie sporu, po złożeniu zarzutów od nakazu zapłaty, na płaszczyznę stosunku podstawowego, nie oznacza, że dochodzi do zmiany powództwa. Przedmiotem postępowania jest nadal to samo roszczenie wekslowe, a okoliczności faktyczne wynikające z tego stosunku rozstrzygają o tym, czy i w jakim zakresie podniesione przez dłużnika zarzuty, oparte na stosunku cywilnoprawnym (art. 16) lub na zawartym przez strony porozumieniu, co do uzupełnienia weksla wystawionego in blanco (art. 10), czynią roszczenie wekslowe powoda bezzasadnym. Wynika z tego, że zarówno zarzuty podniesione przez dłużnika, jak i twierdzenie faktyczne powoda zgłaszane na ich odparcie mogą się obracać wyłącznie w granicach roszczenia objętego wekslem (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasadę prawną, z dnia 7 stycznia 1967 r.,

III CZP 19/66, OSNCP 1968, Nr 5, poz. 79, uchwałę połączonych Izb: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, OSNCP 1973, Nr 5, poz. 72, a także nie publ. wyroki z dnia 31 maja 2001 r., V CKN 264/00 oraz z dnia 2 lutego 2018 r., II CSK 368/17). Z tą linią orzecniczą koresponduje również przywołany w skardze kasacyjnej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r.

Ponieważ w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.